

ละครวิทยุ เรื่อง
แผ่นดินแห่งความฝัน
บทประพันธ์ของ
สค. ฤทธิ์โรหิต
- ตอน ๒ -
คณะนักร้อง

นำแสดงทางวิทยุกระจายเสียง กรมจเรทหารสื่อสาร
วันอาทิตย์ที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๔๙๑

ผู้บรรยาย เพื่อให้ความปะติดปะต่อกัน สำหรับบางท่านที่ไม่ได้ฟัง เรื่องแผ่นดินแห่งความฝัน
ของ สค. ฤทธิ์โรหิต ซึ่งคณะนักร้อง ได้นำมาชม ออกแสดงทางวิทยุกระจายเสียงสถานีนี้ เมื่อ
วันอาทิตย์ที่ ๒ กรกฎาคม จึงขอขึ้นเรื่องตอน ๑ ไว้อย่างย่อ ๆ ดังต่อไปนี้

หมู่บ้าน.....ซึ่งตั้งอยู่บนเนินดินใหญ่ ลูกขุนโจรทอง เป็นแห่งของปู่หลาน
ขมขู่ เก็บภาษีช่าง เบียดเบียนเอาทุกปี จนชาวบ้านทนไม่ไหว มาลัย น้องสาวของมาลีจึงเสนอให้ขม
เช่ามีควาขมขู่หนีไปทำงานหาเงิน เสียที่เกาะแก้ว ซึ่งเป็นเกาะที่เล่ากันว่า อุดมสมบูรณ์มาก ขม
ไม่เห็นควาย เพราะเชื่อว่า โจรร้ายรายวัน เป็นเรื่องที่ไม่พบไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน จึงไม่ยอมขมขู่
ตั้งบ้านและนาไป ขมสัญญาว่า อยาหนีสิ่งที่ไม่พบ และตัดสินใจว่าต่อไปจะไม่ยอมเสียข้าว
เปลือกให้ขมโจรอีกเลย ชาวบ้านไปถึงขมโจรทอง เป็น จึงยกบริวารมาทำลายหมู่บ้านของขม
ขมสูญอยู่ในขุมชาวพรหมควายชาวบ้านยังมี ขวัญ- เขิก แก้ว เกษ เป็นหัวแรงสำคัญ จนกระทั่ง
ตัวเองถูกยิงตาย

มาลีเสียใจที่พ่อตาย และกลุ้มใจที่น้องสาว มาลัยน้องสาวไปได้เสียกับขวัญ
ด้อย ๆ จนทั้งกรรม จึงคิดจะหนีไปอยู่ เกาะแก้วพร้อมกับ เขิกและชาวบ้านอีกหลายคน ซึ่งไม่มี
ที่คิดทำกิน มาลีหลงรักขวัญแต่ฝ่ายเดียว เมื่อคิดหวังเช่นนี้ ก็พยายามหนีไปเสียให้พ้น แต่อยู่ใน
หมู่บ้าน ซึ่งเป็นผู้วางรัฐจักรกรรมของชีวิต ได้เตือนว่า อยาหนีตัวเอง เพราะหนีไม่พ้นแน่ จงสู้กับ
ตัวเอง แล้วเอาชนะตัวเองดีกว่า แต่มาลีได้ตัดสินใจแล้วว่า จะไม่อยู่รวมหมู่บ้านกับมาลัยและ
ขวัญอีกต่อไป จึงจัดแจง เก็บข้าว ส่วนที่เป็นของตน เพื่อเตรียมอพยพหนีแผ่นดินใหญ่ไปสร้าง
ชีวิตใหม่ที่เกาะแก้ว

ต่อไปนี้คณะนักร้องขอเชิญท่านฟัง เรื่องแผ่นดินแห่งความฝันตอนที่ ๒ ของสค.
ฤทธิ์โรหิต
(ดนตรี)

เมื่อสิ้นเสียงดนตรีแล้ว เริ่มต้นบรรยายภาคส่งอีกประมาณ ๓-4 วินาที แล้วโปรด
ทำเสียงความลำดับ

1. เสียงคู่เข่าร้องไกล ๆ ผสมกับเสียงไก่ขันไกล ๆ
2. เสียงนกต่าง ๆ แสดงบรรยากาศรุ่งอรุณใกล้ ๆ
3. เสียงลมพัดควิว ๆ ไม่แรง
4. เสียงล้อเกวียนคังเอียง ๆ
5. เสียงกระดัง

- 6. เสียงจั่วร้อง
- 7. เสียงแปดหลังจั่ว

8. ทอกระยะเสียง เกรียน และ ภาตาให้คงอยู่สักครู่ แล้ว เริ่มเสียงกรวยทอง
 มา ๆ อย่างที่ร้องให้ตนเองฟัง แรกเริ่มแล้วผู้หนึ่ง เกรียนมากด้วยก็ร้องตาม และร้องคงขึ้นอย่างปกติ
 จะให้เสียงเกี่ยวกับจั่วจะได้

เมื่อจบเพลงแล้ว เสด็จก็คลกก็เข้ก กระดิ่ง เสียงของเกรียน และ ภาตา คงสลับ
 ไปเป็นระยะๆ เสด็จกลับทั้งสาม นั่งอยู่บนเกรียน ควรสลับเสียงจั่วเข้กของไกล ด้วย

//ทพ ก: กิ่ง ก: คำว่า

เทศ ~~เสียง~~ เสียงอื่นนั้นเขาไปเลย นี่ไปประกาศร้อง เพลงที่รักของคม ~~นั่น~~ ได้ยินว่า
 คณะกรรมการ เขาจะส่งคนชนะ เลิกไปร้องในโรงหนังที่กรุงเทพฯ

ก: กิ่ง ทพ ค: ทพ ไม่ได้มีเสียงไว้สำหรับประกาศหรือเทศ แล้วก็ บ้านนอกอย่าง ^{นี้} ขึ้นอกก็เข้าไปใน
 เมืองสวรรค์ ก็คงจะราคาสูงก็เองจนบอกไม่ถูกแน่ ๆ แล้วก็ - ... โขงนี่สำคัญ.....

เพลงที่ ^{นี้} ร้องนะ ชาว เมืองสวรรค์ เขาไม่ฟังกันหรอก

๑๑๖ ทพ และ เขาฟัง เพลงอะไรกัน ~~นั่น~~ ~~นั่น~~ ~~นั่น~~ ก: กิ่ง

๑๑๗ ก: กิ่ง ก็ไม่รู้ ~~นั่น~~ แต่เขาคงฟัง เพลงที่ดังกว่านี้

(หยุดพักกัน ได้ยินน้กเสียงเกรียน กระดิ่ง และเสียงแปดหลังจั่ว มีเสียงจั่วร้อง

เป็นกรวย ๆ ควรสลับเสียงจั่วเข้ก และคนอื่น ๆ ด้วย)

เข้ก ทำสว่างแล้ว น้มาลิ่งจะไปอยู่ที่ไหนแล้วก็ได้ เห็นว่าจะขึ้นทั้งแปด

กระดิ่ง/ ที่เข้กคนมาลิ่ง เข้มขมหรือจะ

เข้ก ก็... ไม่ขม (อย่างสิริ)

กระดิ่ง มาลิ่งเข้มขมหรือจะว่าให้พวกเราไปช่วยเขาเถียวข้าว หรือว่าที่เข้กไปรับอาหารเขาเอง

เข้ก ก็... มันก็ไม่เชิงรับอาหาร

กระดิ่ง ไม่เชิงรับอาหาร

เข้ก ก็มาลิ่งเข้มขมว่า เขาจะรับเถียวข้าว ประเพณีของเรา ใครเถียวข้าวก็ต้องไปช่วยกัน

เข้ก เข้มขมมาช่วยเราไม่ใช่หรือ เวลานั้นแรมแถมเถียวข้าวนะ ^{กระดิ่ง}

๑๑๘ ทพ เขาจะเถียวข้าวไปขายไซ้ไหมที่

เข้ก ก็... เห็นว่าอย่างงั้นแหละ

เทศ นี่เข้ก ข้าได้ยินมาลิ่งเข้มขมว่า เขาจะไม่อยู่ที่นั่นแล้ว

กระดิ่ง โอ... งั้นหรือเทศ ใครว่า

เทศ เป็นเขาตลก ๆ กัน

กระดิ่ง จริงหรือจะ ที่เข้ก

เข้ก ก็... ได้ยินว่าอย่างนั้น

กระดิ่ง เขาจะไปอยู่ที่ไหน

เข้ก ก็... ยังไม่เห็นเข้กกว่าอะไร

เทศ เห็นว่าจะไปอยู่ที่ไหนแล้ว โขงมันก็จะไปด้วย อ้อ นี่ถอดแล้วข้าได้ยินพวกโขงมันพูด

กัน มันว่าอยู่บนเข้กในไทย ไม่มีที่กินทำกิน ไปอยู่เกาะบูด เข้กเอาใหม่ เข้กจะ

กะดิน จริงหรืออะไร? มาดีเขาไปอยู่เกาะแก้ว เทียนหรือ? กล้าเทียนหรือ? เกาะแก้วมีอยู่ถึงกลาง
มหาสมุทร แลก็ไม่เห็นใครเคยไปถึง

เชิด เขาอาจจะกล้าก็ได้

เคช เกาะแก้วนี้ ข้าได้ยินกิตติศัพท์มานาน เห็นว่าอยู่ทางฝั่งมาก ไม่มีคนอยู่เลย

เชิด มันเป็น เกาะที่ไม่มีใครเขาอยากไป

เคช ทำไม?

เชิด บุญ เคยเล่าให้ฟัง เมื่อตายังตัวเล็ก ๆ เกาะแก้วมีอะไรพิศดารหลายอย่าง คนมักไปไม่ถึง

กะดิน ทำไมจะ? ทำไมถึงไปไม่ถึง?

เชิด ก็ไม่รู้ มันอาจรรมชยกล บางคนไปแล้วก็ไม่กล้ากลับมาอีกเลย ไม่รู้ว่าหายไปข้างไหน

บางคนไปจนแก่ เป็นเกาะ แต่ยังไม่แลเห็นเรือใกล้เข้าไป เกาะก็ยิ่งหนีทางออกไป

เคช แล้วใครละที่ไม่ถึง?

เชิด บุญ

เคช บุญ มีคนเคยพาเพื่อนหรือ?

เชิด ข้าไม่รู้ แต่บุพการีแก่ไปคนเดียว ไปเมื่อแก่อายุได้หกสิบ ราวสี่สิบปีมาแล้ว

เคช ไม่น่าเชื่อเลยว่าแก่ไปคนเดียว

เชิด ก็ยังงี้ แก่ไปปุ๊บแล้วเกิดพายุใหญ่ พัดเขาเรือแลลลยออกไปในทะเลลึก แลออกชาวคนน้ำ
อยู่หลายวัน ในที่สุดเรือก็เข้าไปถึงเกาะแก้ว เพราะแรงคลื่นแรงลม

เคช ปุ๊บโดยังใจว่าเป็นเกาะแก้ว? มันอาจเป็นเกาะอะไรก็ได้?

เชิด ก็ไม่รู้ แต่บุพการีได้ยินได้ฟังมาแต่บรมบรรพชาว่าเกาะแก้วมีปรากฏ เป็นยังงี้ มีอะไรอยู่บนเกาะ
บ้างแล้วความก็เคยมีคนไปพบ แต่ก็เขาไม่ถึง คนที่ไปพบนั้นก็บอกถึงพระตรงกับที่บุญเห็น
ดูเหมือนแก่ชราของอิน ไปกับลูกเรืออีก 4 คน เห็นกันหกทั้งสี่คน ลุงทองอินแก่เคยได้ยินบุญ
เล่าถึงเกาะแก้ว แก่ก็จำลักษณะของเกาะได้ พอแก่เห็น เขา แก่ก็ดีใจ แต่ก็แล่นเรือเข้าไป
เกาะก็ยิ่งถอยหนีไกลออกไปเรื่อย ๆ

กะดิน เกาะนั้นได้ ไม่น่าเชื่อเลย

เชิด บุญแก่ว่า คนโบราณเล่ากันต่อ ๆ มาว่า เกาะแก้ว เป็นเมืองลับแล ใครมีบุญจึงจะไปถึง
เมื่อหลายร้อยหลายพันปีมาแล้ว เขาก็เห็นว่ามีคนอยู่เต็มเกาะ ทุกคนมีความสุขด้วยกันทั้งนั้น
ทุกคน เรือมีกินมีอยู่แคลอดี ๆ ไม่มีใครบังคับจนคน เหลือ แลก็ไม่ใคร่ขลาดจนถึงขนาด
อ้อมอกกันมือ ทุกคนรู้จักพอ ไม่มีใครโลภ ไม่มีใครขบถโดย ใครมีอะไรก็สู้กันกิน ใครมีงานก็
ช่วยกันทำ ไม่แก่งแย่งกัน ไม่เบียดเบียนกัน ทุกคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ โอบอ้อมอารี บนเกาะนี้
ไม่มีความโกรธเกลียด มีแต่ความรักความเข้าใจ ไม่มีการทะเลาะวิวาท มีแต่ความสามัคคี
กลมเกลียวกัน ไม่มีกาฬโรค โลงและลัทธิอะไร มีแต่ความสุจริตซื่อตรง คนโบราณเล่าว่าที่คนบน
เกาะไม่มีความโลภ และไม่มี ความทุจริต ก็เพราะไม่มีสิ่งของความโลภ และความทุจริต
นั่นคือ ไม่มีเงิน ชาวเกาะไม่ใช้เงิน เงินกับทองไม่มีค่าเลย เพราะไม่ค้างอะไรกับคนอื่น
กันทราย เขาเอาของแลกเปลี่ยนกันใช้ ของใช้ของกินสุขุมสมบูรณ์ การลักขโมยก็พลอย
ไม่มีไปด้วย เขาก็เห็นว่าเกาะนี้เป็น เกาะสวรรค์ สวยงามเหลือเกิน มีดอกไม้สวยที่สุด ท้อง
ที่สุก มีนกร้องเพลงเพราะอย่างประหลาด มีน้ำเขาและลำธารที่รินรินใจ คนบนเกาะ

มีความสุขกายสบายใจ กินอิ่มนอนหลับ ไม่มีความวิตกกังวล ไม่กลัวโรค กลัวไม่มี กลัวโดน
กลัวจนขี้ขี้ กลัวสารพัด หมายถึงความกลัวความหมายหรือใจไม่มีเลย ซึ่งมีธรรมชาติสวยงาม
ขจรขยิบ ๆ ที่ ทุกคนก็เลยมีอายุยืนกว่าเราแล้ว ไม่มีใครตายก่อนอายุร้อยปีเลยสักคนเดียว
แล้วทำไมเมื่อถึงเลข *๕๐* จึงบอกว่า เกาะนี้ไม่มีคนอยู่เลย ?

กะทิน

ไปพูดไปให้เขา ไม่มีคนเลยสักคนเดียว
ทำไม ?

เข็

เข็

ฮ่า... ไปพูดไปให้เขา คนโบราณเล่ากันคือ ๆ นานว่า โรคหาลงกินคนบนเกาะหมด
ไม่มีเหลือแม้แต่ลูก เล็ก เก็ดแดง

กะทิน

ทำไมนะ ไม่มีคนอยู่เลย ?

เข็

เล่ากันว่าโรคหาลงมากินคนก็เพราะ ชาว เกาะเลือกทำอาชีพ ทุกคนหันไปทำอาชีพ ช่างเย็บ
ซึ่งกิน โกงกิน ทะเลาะกัน ปล้นกัน ฆ่ากัน ทุกคนเลิกซื้อขายข้าว ถายเป็นคนเห็นแก่ตัว
มักได้สินไ้มาก เขาเรียกเขาเปรียบกันทุกข้าง ไม่มีใครให้ มีแต่คนเอา ทุกคนอยากจะมีไ้มาก
ที่สุด ไม่รู้จักพอ เมื่อเป็นเช่นนี้ บนเกาะก็มีความซบเซาว่างเปล่า ความรักสามัคคี แบ่งพวก
แบ่งทอง ยศพวก เข้าตีกันขึ้นแห่งกัน แปลว่า เกาะสวรรค์ กลายเป็นเกาะนรกไป

กะทิน

ไ้มากเชื่อเลย คนบนเกาะก็เลยเป็นคนดี ทำไมถึงกลายเป็นคนชั่วไปได้เล่า ?

เข็

เล่ากันว่า คนเข็มาจากมีคนมาจากแผ่นดินใหญ่ต่างต่าง คนพวกนี้ มาอาศัยอยู่ด้วย

กะทิน

แล้วก็เลยเกิดขาดวรรค เพราะมีคนแปลกหน้ามาใจใหม่ ?

เข็

ทำไมเล่าถึงขาดวรรคกะทิน มันสำคัญที่ใจ เล่ากันว่าคนพวกนี้เป็นมนุษย์แปลกตา เขาความชั่ว
บนแผ่นดินใหญ่ก็เข้าไปในเกาะด้วย ความชั่วมันก็คือความโลภ ความหลง ความเห็นแก่ตัว

เข็

เชิงตุกราวกันว่า คนบนแผ่นดินใหญ่ มันแปลกไปเสียทั้งนั้น ฉะนั้นเชิงกับข้าก็ของเป็นคน
แปลกด้วย

เข็

(หัวเราะ) ฮ่าเล่าความที่ไปพูดแล้ว... ไปพูดก็ฟังเขา เล่ามาแต่ขจรขยิบ ฮ่าไม่ได้
เล่าเขาเอง ที่จริงคนบนแผ่นดินใหญ่ ก็ไปว่าจะแปลกไปเสียทุกคน เมื่อไรละ คนดีเขาก็มี
ทานตะวัน รุ่งโรจน์ยิ่ง ใจ เป็นตัว เข้างของคนที่ ทานไม่มีตัวของทาน เลย ทานเสียสละทุกอย่างให้แก่
พวกเรา ทานยอมความโลภ ความหลง ฮ่าว่าถ้าทุกคนทำได้แค่เพียงครึ่งหนึ่งของทาน โลกจะมี
ความสงบยิ่งกว่านี้ ทุกวันนี้คนเรากำลังทำตัวเอง เพราะความโลภ และความหลง คิดแต่จะเอา
ทำเดียว ยิ่งมีมากยิ่งโลภมาก ไม่มีใครรู้จักพอ เมื่อต่างคนต่างก็ไม่รู้จักพอ มันก็ต้องแบ่งแย่งกัน
เบียด เบียดกัน ซึ่งก็มาลงเลย เขาที่มารทะเลาะวิวาท ถึงขนาดฆ่ากันตาย ฮ่าว่าไอ้คนบนแผ่นดิน
ใหญ่ที่ออกไปอาศัยเกาะแล้วอยู่ พวกนั้นจะคงมีง เห็ ดูเป็นคนชั่ว เขามาก ๆ โลกมาก หลงมาก
เห็นแก่ตัวมาก มันก็เลยยุ่งกันใหญ่ แต่ที่นั่นแหละนะ ฮ่าฟังไปพูดแล้วแล้วก็ไม่อยากจะทำ
โลภพวกนี้ เขาในวัยนี้หรือ เพราะฮ่า ถ้าคนบนแผ่นดินใหญ่ทุกคนเบียดแย่งกันทำ ไปเจอเขา
อย่างนั้นมันก็คือง โลกคงดี เป็นการใหญ่ละนะ

เข็

เจออะไร?

กะทิน

เจออะไรที่ ?

เข็

เล่ากันว่า ไอ้คนพวกนี้ มันคนไปเจอทองเข้า

เข็

ทอง

เชิด

เออ ทองนี่แหละ พอลืมเห็นก็กลัวที่เขี้ยว ปู่บุญแก่แล้วว เวลานั้นมีทอง เกล็ดอันเกาะ
 ไขน้ล้าขาว บนหน้าผา ตามรอยหิน ล้วนแต่ทองคำ นอกจากทองแล้ว แร่ราคีอื่น ๆ ก็ยังมีอีก เยอะแยะมาถึง อยู่ตามหิน เข็มอันกลั่นกรวด กลิ่นทราย ไช้ตามบนแผ่นดินอย่างเรา ๆ
 บุรุษทอง เป็นพระเจ้า พอเห็นทอง เกล็ดอันเกาะจะไม่ให้มันหลุดขึงใจ มันแขงกับซุกทอง
 เป็นเกาะใหญ่ บางทีเขี้ยว เข็ม เขาตามลำธารก็หอยไม่ไหว เอาจันว่า พวกชาวเกาะต่าง
 ประหลาดใจที่ปู่บุญบนแผ่นดินใหญ่ต่างแขงหินสี เหลือง ๆ กับซุกบนภูเขาจนถึงขนาด
 ทะเลาะวิวาทกันทุกที พวกชาวเกาะไม่มีใครรู้ว่าทองเป็นพระเจ้าอยู่บนแผ่นดินใหญ่
 จะแรมมีอะไรก็ได้ พวกคนบนแผ่นดินใหญ่คิดว่าชาวเกาะจะรู้ว่าทองมีค่า ก็พยายาม
 ปกปิด แขนงจะปิดไหนหรือ วันหนึ่งมันก็ต้องเปิดออกมา พวกชาวเกาะเห็นแผ่นดินใหญ่
 ซนทององ เรือลอบแผ่นดินใหญ่กันเรื่อย ๆ ก็เลยแหย่ไปแผ่นดินใหญ่บ้าง พอรู้ว่าทองเป็น
 พระเจ้าจะแรมมีอะไรก็ได้ ชาวเกาะก็เลยแหย่กันซุกทองซุกมาจนวายเพื่อเอาไปแลก
 กับของใจวิเศษ ๆ บนแผ่นดินใหญ่มา อีกอันนี้ ความโลภทอง เห็นแก่ตัว ลึกเกิดขึ้น แล้ว
 ความรัก ความสามัคคี ความโอบอ้อมอารีก็หมดไปเป็นเงาตามตัว กลายเป็นเบียดเบียน
 กัน ทะเลาะวิวาทกัน แกลงแย่งชิงค้ำกัน กลยกันไม่รู้จักหยุดตั้งพมมาจากทองทั้งนั้น
 ฉะนั้นความนี้ ทองดีเป็นแร่ธาตุของความชั่วช้าลามก ไมเคาะจะเป็นพระเจ้าของมนุษย์เลย
 ตั้งแต่ว่า ทองเป็นพระเจ้า ชาวเกาะแล้วก็ตั้งความเคียดชัง ชุกลนเป็นความโลภ ที่
 ตั้งเกาะซุกบนภูเขา ความสุข ความสงบ ที่เคยมีก็ไม่ยักค่อไป เอาจันว่า กอจากนั้น
 ไม่นาน โรคหาก็ลงมาถึงชีวิตชาวเกาะหมดทั้งเกาะ รวมทั้งพวกแผ่นดินใหญ่ที่ไปอาศัยอยู่
 บนเกาะด้วย แล้วตั้งแต่นั้นมา มนุษย์บนแผ่นดินใหญ่ก็ไม่ใคร่คบ เกาะแล้วอีกเลย ใคร
 ไม่รู้ว่าหายไปไหน เลยกลายเป็นเรื่องเล่าขาน ๆ ก็มาจนทุกวันนี้

เดช

แล้วปู่บุญแก่ไปไหนเมื่อมีคิมขึ้นมาแล้วนะ ออกมาอะไรบ้าง รูปร่างของเกาะนั้นเป็นอย่างไร
 แດถึงใครว่าเป็น เกาะแก้ว ?

เชิด

เท่าที่เล่าก็มา ฉานสน เรือออกจากแผ่นดินใหญ่ไปสี่หรือห้าวัน จะเห็นเกาะแก้วค้ำหลัง เป็น
 รูปสิงห์โตขมขม ปู่บุญแก่เห็นเกาะ รูปร่างเหมือนกับที่คนโบราณเล่ากันมา แก้วแก้วใจ

กระถิน

แล้วปู่เห็นอะไรบนเกาะบ้าง ? ยังมีทอง อีกไหมพี่ ? (ถามอย่างตื่นเต้น)

เชิด

คิดอยากจะไปเอาทองกับเขาบ้างไซ้ไหมละ ? เที่ยงโรคห่ามันกินตายเท่านั้นเอง
 ปู่แก่ไม่พบหรอก ทองนะ แก้วแก่ไม่อยากจะพบ แก้วแก้วโรคห่ามันจะกินเอา

กระถิน

หมายความว่าทองยังมีอีกก็ได้ ?

เชิด

ซำก็โมรู้ แขนงก็ควนจะมีอีกมาก เพราะเล่ากันว่า มีทอง เต็มทั้งเกาะ ไช้พวกแผ่นดิน
 ใหญ่สมัยนั้นมันคงจะยังชนกันไม่ทันหมด ทธอก แตอย่าไปคิดสมบัติบาเลย ชาวเกาะลัดที่เล่า
 กันมานี้เป็นนิทานมากไปสักหน่อย

เดช

แขนงสำคัญที่ปู่บุญ ปู่แก่คงไม่โกหกเรา อยากจะรู้ว่าปู่เห็นอะไรบ้าง ? ถ้าปู่เห็นร่องรอย
 อะไรสักหน่อย เรื่องที่เล่ากันก็คงไม่ใช่นิทาน

เชิด

ปู่แก่เห็นหลายอย่าง มันก็ประหลาด ปู่แก่บอกว่าจะได้พบพราภของหมู่บ้าน พบเสกบ้าน
 บางเสกที่ยังเหลือเศษคอกอยู่กับคน พบเศษโอง ไทแตก และเศษถ้วยชาม ที่เป็นเศษเหล็ก
 เหลืออยู่ก็ยังได้พบ นอกจากนี้ ปู่ยังได้พบป่าขนาดใหญ่ ซึ่งต้องเป็นที่ฝังศพของชาว

เกาะนี้อย่างแน่นอน

กระถิน ถ้าอย่างนั้นมันก็จริงนะซี๊ หมม ฉันอยากไปเสียแล้วละ

เชิด อยากไป ? ไปทำไม ?

กระถิน ไปซุกทองนะซี

เชิด ไมกลัวโรคหามันจะกินเอาหรือ ? ไอโรคนี้มันไม่ชอบคนโลภนา จะบอกให้

กระถิน ฉันไม่กลัวหรอกขอให้ไอซุกทองไต้หวัน เราโคของพอแล้วก็รีบกลับ โรคหามันจะตามมากินเรา
ถึง แขนคินใหญ่เทียววี

เชิด ปู่บุญเคยเล่าว่า เมื่อแกไปพบเกาะแก ฆ่าแล้วก็มาเล่าให้ใคร ๆ ฟัง มีคนเอาเรือออกไปหา
เกาะตามทีปูเลาหลายคน ซากก็จำชื่อไม่ได้เสียแล้ว เพราะมันตั้ง ๒๐ ปีมาแล้ว คนที่ออกไป
ควานหาเกาะบางคนก็โค กลับมาแต่ก็ไม่พบเกาะ บางคนก็หายไปแล้ว คงจะไปเรือแตกตาย
ปู่บอกว่า การที่ออกไปหาเกาะไม่พบก็คงจะเป็นเพราะคนพวกนั้นมีความโลภไม่โหดสันเป็นสันคาน
คืออยากจะไปซุกทอง ถ้ากระถินตั้งใจจะไปซุก ทองซาก็ว่าไม่สำเร็จแน่ บางทีซุกมาโคเต็ม
เรือ เรืออาจจะแตกอยู่กลางทะเลก็ได้

กระถิน แตก ก็ซางมัน ถ้าไม่แตกละ ฉันก็กลายเป็นเศรษฐีไปเท่านั้นเอง

เชิด นี่จะไปจริง ๆ หรือ ?

กระถิน ถ้ามีคนไปฉันก็จะไป

เคช เศรษฐีกระถิน มันจะมากไปเสียแล้วละยะ แมยหาหยี

กระถิน อยามาวาฉันนะ ถ้าฉันเป็นเศรษฐีขึ้นมาละก็ เคียวก็มาตอมฉันตายเท่านั้นเอง

เค ช ถ้าพูดอย่างนี้ ซากก็จะลองตอมกู เอาไว้ให้ซากออยตอมเองดีกว่า เรื่องซุก ทองเห็นจะไม่เอา
ควย โรคหามันจะกินตาย อ่าว ถึงนามาดีแล้ว คุยกันเสียเพลิน เอะ มาดีเขามีแรงงาน
ตั้ง เยอะ เจ้าขจัญเจ้าแกวก็มาช่วยควย (ตะโกน) เฮย ขวัญ มาแคเขาเทียวนะ

ข วัณ (ตะโกนมาในระยะไกล) ไหนว่าจะมากอนโกใจละ เคช

เค ช ก็ข้ามเอาไถผูกท้ายเกวียนมาตัวหนึ่ง เอ็งมากูซี เตรียมไว้ลงหม้อแกงตอนกลางวัน
(เสียงเกวียนดังตอไปสักครู่ พรอมควยเสียงกระคิง แล้วก็หยุด ควรสลับเสียงเกวียนเป็นระยะ
ชบา ๆ ทลอคการสนทนาตั้งแคคน เพื่อให้รู้ว่าอยู่ระหว่างเกวียนเกิน)

มาดี หมม เชิด อุตสาหัสเอากระถินกะเคชมากควยหรือนี่ ? ลงมาซี นี่กินข้าวกันมาแล้วรียัง ?
ฉันเตรียมกับขามมาแยะทีเคียว

เชิด อ้มมากควยกันหมคแล้ว มาซาไปหนอย นี่จะเกี่ยวกันสักกี่วัน

มาดี สามสี่วันก็คงแล้ว ลงมาซี กระถิน ไปยืนอยู่ท่าไมบนเกวียน หมม เคช ไมพี เหนื่อยเสียก่อน
หรือ พอมาถึงก็จับเคียวเทียวนะ

กระถิน เออ มาดี ไคซาวว่าจะไปเกาะแกวรี ?

มาดี ไครบอก

กระถิน เคช ทีเชิดก็พูด

มาดี ก็พูดเพื่อไปยังนั่นเอง เกาะแกวไปถึงง่าย ๆ ก็มีบุญแน่นอนซี

กระถิน แปลว่าอาจจะไป

มาดี ก็กำลังคิดอยู่ แต้คงไปไม่ถึงเกาะแกวหรอก นั้นมันเมืองลับแล วาสนาอย่างเราคงไปไม่ถึง

อยากจะไปหาที่อยู่ใหม่ เกาะอะไรก็ได้ ที่พอมีที่พำนัก

กระถิน ทำไม ที่นี้ไม่มีที่พำนักหรือ ?

มาลี ทั้งแพพอตาย เบื่อจนบอกไม่ถูก อยากจะไปเสียไหน ๆ

กระถิน ใครไปบ้าง ?

มาลี พี่ชวนไว้ก็มีพวกน้ำพูน แล้วยัง..... เอ้อ.....คงเป็นเศษ แก้ว

กระถิน มีพี่เช็กหรือเปล่า

มาลี (อึ้ง) ก็ไม่รู้เขานี้

กระถิน จะไปกะเขาควยหรือเปล่าจะ พี่เช็ก ?

เช็ก ยังไม่แน่

กระถิน แปลว่าจะไป

เช็ก ก็บอกว่ายังไม่แน่

กระถิน ถ้าแน่นจันต้องไปควย

เช็ก จะไปซุกทองไซ้ไหมละ ? เราอาจไม่ไปถึงเกาะแก้วก็ได้ พบเกาะที่ไหนเหมาะก็จะหยุดทำ
กินที่นั่น

กระถิน มันเรื่องอะไรกัน ? พี่ถึงจะทองไปตั้งเขาควย ? จะให้เคาะไหมละ ?

เช็ก อย่าเสียเวลาพูดเลย เราช่วยมาลีเขาเกี่ยวข้าวดีกว่า

กระถิน ออ แน ต้องช่วยเขาแน มี มาลี เราชะเคราะห์ดีเหลือเกินนะ พี่เช็กเขาไม่เคยช่วยใครถึง
ขนาดนี้หรือจะบอกให้

มาลี งั้นรี กระถิน ? (หัวเราะ) อย่าอิจฉาตาอ่อนไปหน่อยเลยนะ เอ้า เกี่ยวข้าวดีกว่าเดี๋ยว
เที่ยงจะไคกินข้าวมันส้มตำ

(มีเสียงร้องเพลงเกี่ยวข้าวดังมาแต่ไกล)

กระถิน พวกนั้น ชัก สนุกกันใหญ่แล้วละ มาลี

มาลี เราก็คอยกันร้องบางซี้ จะไคมีแรง

(มาลีร้องนำ ทุกคนร้องตาม)

(เมื่อร้องนานพอควรถึงเที่ยวสุดท้ายค่อย ๆ ตรีไม่ใคร่โพนลงจนกระทั่งหมดเสียงเพลง
เหลืออยู่แต่บรรยากาศที่เงิบสงัด จะเริ่มตรีไม่ใคร่โพนตรงไหนก็ส่งสัญญาณให้ช่างเครื่อง
พอสายเสียงแล้ว (ร้องจบ) ก็ให้พี่ เม็กไม่ใคร่โพนตามเดิม)

(ทิ้งบรรยากาศให้อยู่ในความเงิบสงัดสักสามสี่วินาที แล้วในความเงิบสงัดนี้ ให้เริ่ม
ทำเสียงนำกระทบใบพายเป็นจังหวะ ๆ เริ่มเสียงเบา แสกดว่าอยู่ไกล แล้วเสียงค่อย ๆ
กึ่งขึ้นทุกที แสกดว่าไกลเข้ามา มีเสียงปู้ปู้ซึ่งพายเรือมาไอสองสามครั้ง)

มาลี ใคร ? นั้นปู้ปู้ไซ้ไหมจะ ?

ปู้ปู้เอง นั้นเองเรอะ มาลี

มาลี จะ จันเอง มาลี ปู้ไปไหนมาจะ คำนี้ค่านนี้แล้ว

ปู้ปู้ไปที่ทำโรงไม้หนอย นังกระถินมันว่าจะฉลิมรดเที่ยวเย็น แค่มันก็ไม่กลับ คงจะเพลินกรุงเทพ
เสียแล้ว

มาลี กระถินไปกรุง เทพ ฆาทำไมจะปู้ ? หลานปู้นี้เที่ยวเก่งจริง

ปู้ญ

ไปเยี่ยมป้ามันที่ถนนวรจักร มาดี จับเรือไว้ที่ปูเหยียบกะโหลกไม้นัก เอาละ...เอาละ...
ขึ้นโคแล้ว ...เอ็งผูกเรือเสียบควาย

(เสียงโขกขึงกรังกรัง แสดงความมาดีผูกเรือเข้ากับมันโคหน้า)

ปู้ญ

นี่เอ็งมานั่งอยู่ที่หน้าท่าทำไมกันหรือ มาดี?

มาดี

รอเวลาเรือจะออกจะ

ปู้ญ

แล้วไอพวกนั้นไปไหนหมด ?

มาดี

ไปอยู่ที่ร้านกาแฟกระมังปู้ รอเช้าขึ้นอีกหน่อยก็จะออกเรือ

ปู้ญ

เอ็งนี่ใจเด็ดจริงนะ เอ็งจะไปเกาะแกวจริง ๆ หรือ ?

มาดี

ก็จะไปกันเรื่อย ๆ จะปู้ ผจญภัยกันสักพัก คงไปไม่ถึงเกาะแกวหรอกปู้ พูกันเพื่อไปยังฝั่ง
เอง ปเกาะแกว ก็มีผู้คนเที่ยวแทน นั่นแหละที่ไปไคถึง พวกเราคิดว่าจะออกไปตั้งบ้านกัน

ปู้ญ

ใหม่แถวเกาะยาว เกาะเม่นนั่นแหละ พวกที่จะไปกันเกือบทุกคน ไม่มีที่กินทำกิน เกาะ
ยาวเกาะเม่นยังมีที่กินเหลืออยู่ น้ำท่าก็บริบูรณ์ แล้วก็มีปลาชุม บางทีก็จะตั้งเนื้อตั้งตัวกันโต

ปู้ญ

แล้วเอ็งละ จะไปตั้งตัวกับเขาเหมือนกันหรือ ?

มาดี

จะปู้

ปู้ญ

จริงรึวะ มาดี ? เอ็งจะหนีนะซี ปู้ก็บอกเอ็งหลายหนแล้วว่าอย่าหนีตัวเอง เพราะมันหนีไม่
พ้น สุกะตัวเอง เอาชนะตัวเองให้ได้ ไคก็คิดว่า

มาดี

ฉันไปอยู่เกาะ แล้วก็คงจะชนะใจตัวเองไคหรอก ปู้

ปู้ญ

(หัวเราะ) ปู้จะคอยดู แลวนาของเอ็งละ ? ไคมาดีกับเขาหมดไชใหม่ ?

มาดี

จะปู้

ปู้ญ

ใจเอ็งบริสุทธิ์ ไค ไค ไคไร ไม่โกรธ ไม่เกลียด ความจริงมาดีมันก็เป็นน้อง ทั้งนาทั้งเจ้าขวัญ
ยกใหม่มันเสียเดอะวะ หมกเรื่องหมกราว คนก็คิดว่าเจ้าขวัญยังมีอีกแยะ แล้วซาจที่เอ็ง
เอาแรงเข้ามาเที่ยวเมื่ออาทิตย์ที่แล้วละ เอ็งขายหมกแล้วหรือ ?

มาดี

ไม่ซาจหรอกปู้ ไปอยู่เกาะเงินไม่มีประโยชน์ ซามีประ ษณกว่า ฉันจะเอาไปทำ
พันธควาย

ปู้ญ

เออ พูเหมือนใจ ไอเงินมันเป็นกิเลส เงินมันเพราะความชั่ว เงินมันทำให้คนโลก
โมโหสันไม่มีที่สิ้นสุด โลกเรามาอยู่จนจะอยู่กันไม่ไคแล้วนี่ก็เพราะเงินตัวเดียว เอ็งไปอยู่
เกาะก็ไคแล้วจะไคไคต้องเห็นเงิน ความโลกของเอ็งจะน้อยลงดาเอ็งไคต้องจับเงิน คนเรา
มันชั่ว ก็เพราะโลกเงินโลกทองไม่รู้จักพอ ความโลกของคนมันทำให้โลกมีแคทุกข์ ปู้ขอ
เตือนว่า เอ็งไปอยู่เกาะคราวนี้ จงทำให้สอาดหมกจกอย่าโลกเป็นอันขาด ช่วยกันทำกิน
อยาก อบไทย มีอะไรก็แบ่งกันกินแข่งกันไช สามัคคีกันไว้ไคดี ความชั่วบนแผ่นดินใหญ่มัน
มีมากนักอย่าไคเอาคิด-ตัวไปเลย ตั้งมันไว้เสียที

มาดี

ฉันจะจำคำปู้ไว้จะ ฉันจะไม่ชนเอาความชั่วบนแผ่นดินใหญ่ไปไค้วยเป็นอันขาด เกาะของเรา
จะตองเป็นสวรรค์สำหรับพวกเราจะปู้

ปู้ญ

(หัวเราะ) ไคมันจริงนะ มาดี ปู้จะตองขอคำสัญญาจากเอ็ง

ปู้ญ

สัญญาอะไรจะปู้

ปู้ญ

เอ็งตองไม่โลก

มาดี

ฉันให้สัญญาจะ

ปู้ญญ รู้ไหมว่าทำไมปู้ถึงต้องเอาสัญญากับเอ็ง ?
 มาลี ทำไมจะ ปู้ ?
 ปู้ญญ บนเกาะมีทอง
 มาลี ทอง ?
 ปู้ญญ เออ
 มาลี เกาะยาวเกาะเม่นหรือจะ มีทอง ? ไม่เห็นเคยมีชาวนี่ปู้
 ปู้ญญ (หัวเราะ) มันไม่ใช่เกาะยาวเกาะเม่นนะซี
 มาลี แลวเกาะอะไรละจะ ปู้?
 ปู้ญญ เกาะแก้ว
 มาลี เกาะแก้ว ? ฉันทะหรือจะไปถึงเกาะแก้ว ?
 ปู้ญญ เอ็งมีวาสนาจะไปได้ คนที่เอ็งเลือกเอาไปด้วยก็เป็นคนมีใจสะอาดทั้งนั้น เจ้าเชิดเป็นต้น ปู้ก็ใจ
 มาลี ที่เจ้าเชิดไปกับเอ็ง
 ปู้ญญ เชิดเป็นคนดีจะปู้
 มาลี ก็มาก เอ็งจะไม่โคพบคนดีอย่างเจ้าเชิดอีกแล้ว
 ปู้ญญ ปู้แน่ใจหรือจะว่าฉันทะไปถึงเกาะแก้ว ?
 มาลี ปู้จะไม่พูดอะไร เอ็งแดนเรือไปก็แล้วกัน ถ้าเอ็งมีวาสนาเอ็งก็ไปถึง
 มาลี เกาะแก้วมีรูปร่างเป็นยังงี้จะ ปู้ ?
 ปู้ญญ รูปเหมือนสิงห์โตหมอบ
 มาลี แลวบนเกาะละจะ มีอะไรบ้าง ?
 ปู้ญญ มีทอง มีเพชร มีเงิน มีแร่มีธาตุสารพัด แตระวังนะ มาลี ของเหล่านี้มันเป็นยาพิษ มันทำลาย
 ความสุขของชีวิตมนุษย์ เอ็งเห็นมันแล้วก็ต้องไปปลงให้ตก เอ็งต้องมองดูมันเหมือนกับ
 มองก้อนอิฐก้อนหนึ่ง อย่าให้มันมีอำนาจเหนือใจเอ็งได้เป็นอันขาด โลกเราทุกวันนี้จะทอง
 ลมจมนไปในกองไฟ ก็เพราะคนยอมเป็นทาสของเงินทองและเพชรนิลจินดา ที่จริง ใจของพวกเขา
 นี้มันก็หินก้อนหนึ่งนั่นเอง แต่มนุษย์อุตรียมันเสียจนสูงลอย มันก็เลยกลายเป็นนายของเราไป
 มันทำให้เรามีกเลซึ่งเรามีมากอยู่แต่ตั้งแต่เกิดมาเป็นตัว เราทำความสุข ก็เพราะใจเราธาตุ
 พวกนี้ไม่มีค่ายิ่งกว่าเพชรยิ่งกว่าทองอย่างจะเปรียบเทียบไม่ได้ เอ็งไปอยู่เกาะแก้ว เอ็งต้องการ
 ชาวเปลือกไว้กิน ไว้ทำพันธุ์ แลวเอ็งไม่มีชาวเปลือกเอ็งก็อดตาย เอ็งจะเก็บเอาทองเงิน
 ก้อนทองมากินนั้นไม่ได้แน่ แต่ในห้วงที่ แดนดินใหญ่ เงินทองเพชรนิลจินดามันมีค่ามากกว่า
 ชาวเปลือก บางทีเขาก็เอาชาวเปลือกมาเผาไฟค่างพิน แต่ไม่มีใครเขาเอาเงินทองมาเผาไฟ
 แม่แต่กระดาษขนบัตรเขาก็ไม่กล้าเผา นี่ก็แสดงว่าแม่แต่กระดาษแผ่นเล็ก ๆ ที่ใช้แทนเงินแทน
 ทอง เขาก็เทิดทูนไว้เป็นนาย คนเราโง่งกัน ซากัน ก็เพราะนายแผ่นแดง ๆ นี้แหละ เพราะ
 ฉะนั้นปู้จึงต้องสั่งเอ็งอีกครั้ง อย่าเอาใจพวกนี้มาเป็นนาย เอ็งต้องเป็นนายมัน ทุกครั้งที่เอ็ง
 เห็นก้อนเงินก้อนทองและก้อนเพชรบนเกาะแก้ว เอ็งจงจับมันวางทิ้งเสีย วางมันทิ้งบอย
 เขา เอ็งก็จะชินไปเอง แลวในที่สุด มันก็จะไม่ต่างกับก้อนหินธรรมดาก้อนหนึ่ง
 มาลี ฉันทะเข้าใจแล้วจะปู้ ถ้าฉันทะพบไอ้ก้อน ๆ พวกนี้ ฉันทะโยนมันลงทะเล
 ปู้ญญ แลวเอ็งก็ต้องสอนให้ทุกคนที่ไปกับเอ็งเข้าใจเสียด้วย ใครก็ดี ถ้าเกิดมา โลกขึ้นมา มันก็จะ

~~ความกลัว~~
 ความกลัวอะไร
 11/10/53
 11/10/53

มาดี อยู่มั้ย ?
 มาดี เขาไปเตรียมเมล็ดพันธุ์กับเมล็ดผสมไม่ไหนจะ
 ปู่บุญ โอเมล็ดเล็ก ๆ นี้แหละ มันมีค่ากว่าเงินก้อนทอง เอาไปมาก ๆ เลิกหลาน ปู่ไปละ ขอให้
 เองจึงมีความสุขความเจริญ ขอเตือนเป็นครั้งสุดท้ายนะ มาดี เองจะหนีตัวของเองนะไม่พ้น
 พนหรือ เพราะฉะนั้นเองก็ต้องหนีสิ่งที่เองหนีไม่พ้น
 (เสียงปู่บุญหัวเราะ ที ๆ เสียงไอ คอย ๆ ดังไกลออกไป แล้วก็เงียบ)
 (เสียงมาดีถอนใจใหญ่)

มาดี (พิมพ์่าเบา ๆ กับตัวเอง) เราต้องหนีสิ่งที่เราหนีไม่พ้น ก็สิ่งนั้นคืออะไรเล่า ?
 แต่สิ่งนั้นคืออะไร ?
 เกาะแก้ว...เกาะแก้ว...มันแสนไกล,
 เราไปแล้วจะไม่กลับมา
 เราต้องหนีสิ่งที่เราหนีไม่พ้น
 แต่เราจะหนีที่ไหน
 ใจเรานั้น , ใจเราต้องลืม,
 เพราะมันเป็นแค่เพียงความฝัน.
 ในแผ่นดินที่เราฝัน.
 เท่านั้นเอง , ชีวิต,

(เสียงคนเดินทุก ๆ นีวป ากมาจากทางหัวสะพาน เสียงนั้นใกล้เข้ามา)

ขวัญ พิมพ์่า
 มาดี ขวัญหรือ ?
 ขวัญ พี่จะออกเรือเมื่อไหร่ ?
 มาดี อยากให้พี่ไปเสียเร็ว ๆ ไซไหม ?
 ขวัญ ฉันนะหรืออยากให้พี่ไป ? ฉันคิดมานานไม่รู้จะทำยังไงแล้ว พี่จะไปทำไม เกาะแก้ว ?
 มาดี อยากรู้หรือจะไปทำไม ? อยู่ไปมันมี ระบุ โยชนต่อขวัญถึงนั่นหรือ ?
 ขวัญ ถึงไม่มีระบุ โยชนต่อฉัน ก็ยังมีระบุ โยชนต่อคนอื่น
 มาดี แปลว่าไม่มีระบุ โยชนต่อขวัญเลย ?
 ขวัญ (งง) พี่หมายความว่าอย่างไร ?
 มาดี คนอย่างพี่คง ไม่มีค่าอะไรสำหรับขวัญมากนัก
 ขวัญ พี่พูดยังไง ฉันไม่เข้าใจ
 มาดี ออ แนละ ขวัญจะเข้าใจพี่ได้อย่างไร ไม่มีวันหรอกที่ขวัญจะเข้าใจอะไรได้
 ขวัญ ฉันคงจะทำอะไรที่ไม่ถูกใจพี่ ?
 มาดี (หัวเราะ)
 ขวัญ พี่ไม่ชอบฉันไซไหม พิมพ์่า ?
 มาดี มีอะไรจะทำจะต้องไม่ชอบ ? รู้หรือว่ามีอะไร ?
 ขวัญ ก็ไม่รู้พี่ แต่ฉันว่าต้องทำอะไรสัก

มาลี ขวัญไม่ไหวทำอะไรผิด ที่เป็นคนผิด มันไม่เจียมตัว

ขวัญ เจียมตัว ? เจียมตัวอะไรกัน ?

มาลี อย่าให้พ่อกเลย มันจะเข้าใจมากกว่า

ขวัญ ฉันไม่สบายใจเสียแล้ว พี่กำลังจะจากฉันไป บางทีเราอาจจะไม่เจอกันอีกก็ได้
ก่อนที่พี่จะไป ฉันอยากจะรู้ว่า พี่ไม่พอใจอะไรฉัน

มาลี ขวัญ นี่จะขี้วูให้พ่อกหรือ ? เทานยังไม่พออีกหรือ ? พี่จะไม่ขี้วูให้ขวัญเห็นหน้า
อีกแล้ว อามายวักกันเลย พอหน้าชนพี่จะไป แล้วจะไม่กลับมาอีกเป็นอันขาด
มันไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะอยู่ไกลกัน พี่ทำกรรมตนเอง พี่ควรจะได้รับกรรม
อันนั้น กรรมของพี่คือ พี่ห้ามความผิดของตัวเอง ไม่ใช่ พี่คิดมาแล้วไม่ใช่
วันสองวัน มันนานเป็นปี ๆ พี่ช่วยตัวเองไม่ได้ ห้ามตัวเองไม่ได้ มันเป็นความ
ผิดของพี่ทั้งสิ้น พี่รู้ว่าผิด เพราะฉันจึง แกร่ เทศตัวเอง ไปเสียให้ไกล ขวัญอย่า
มาถามอะไรพ่อกเลย มันไม่ทำอะไรใครคน บ่อยให้พี่ไปสะควก ๆ คิดว่า
พี่มาลี นี่พี่หมายความว่า..... เออ.....

ขวัญ พี่จะหมายความว่าอะไร ขวัญไม่จำเป็นต้องรู้ มันไม่มีประโยชน์อะไรแก่ใคร
มาลี เราจะต้องจากกันในไม่ช้าพี่นั่นแล้ว พี่น้ำกำลังขุ่นแล้ว ขอให้เราจากกันด้วย
ความเป็นมิตรต่อกัน เราอย่าสร้างอารมณ์ขุ่นใจให้กันดีกว่า

ขวัญ ถ้าพี่หมายความว่า..... ฉันจะพูดยังไงดี..... ฉันก็เป็นคนผิดที่ฉันจะไม่
โทษภัยตัวเอง โห พี่มาลี

มาลี ขวัญ พี่อรอง ถ้าเราจะเข้าใจกันได้ ก็ขอให้เข้าใจกันว่าเราเป็นญาติกัน พี่ไม่
ต้องการอะไรอีกจากขวัญ ขออย่าง เดียว ช่วยให้พี่กำลังใจ ช่วยให้พี่ไปอย่าง
สะควก

ขวัญ ฉันจะทำทุกอย่างสำหรับพี่ บอกมาเถอะ พี่มาลี ว่าจะให้ฉันทำอะไร

มาลี ขวัญกลับไปบ้าน อย่ามาให้พี่เห็นหน้าอีกเลย

ขวัญ แต่ฉันจะอยู่ส่งพี่

มาลี ไม่ต้อง ขอให้กลับไปเสียเดี๋ยวนี้ อย่าให้พี่เสียน้ำตาต่อหน้า ขวัญ มันทำให้พี่หมก
กำลังใจ

ขวัญ พี่มาลี

มาลี ดูก ชน ขวัญ ถ้าส่งสารพี่ ก็ขอให้กลับไปบ้าน

ขวัญ เราจะต้องพบกันอีก พี่มาลี ฉันจะต้องพบพี่.... จะต้องขอพบพี่อีกครั้งหนึ่ง

มาลี เราจะไปพบกันอีก พี่ไปแล้ว พี่จะไม่กลับมา

ขวัญ แต่พี่จะต้องกลับมา หรือนายยั้งนี้..... ฉันจะไปหาพี่

มาลี อย่า ขวัญ เราทุกคนมีหน้าที่ มาลียกับดูก... นั่นหน้าที่ของขวัญ มันสายไปที่จะคิด
อะไรที่นอกเหนือจากทาง ความจริง เราไม่ควรจะมาพูดยะไรกันเป็นเวลาเช่นนี้
พี่จะไปอยู่แล้ว เรื่องมันควรจะจบ

ขวัญ ฉันเสียใจ....

มาลี เราควรจะทำใจที่เราจะไม่ต้องทำผิด พี่ไปเสีย ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเรียบร้อย กลับ

ไปบ้าน เกอะชวัญ

ชวัญ

ฉันจะไปสงพี

มาลี

(อง) พี่ไม่เคยขอรอะไรชวัญเลย ครึ่งนี้เป็นครั้งแรก พี่ขอให้ชวัญกลับบ้าน

ชวัญ

(ถอนใจ) ถ้าจะช่วยให้พี่ไปสควก ฉันก็จะกลับ แต่.....ให้ฉันพูดเป็นครั้งสุดท้าย...
ฉันไม่มีวันจะคืนพี่ได้

(ชวัญเดินกลับไป เสียงพี่เท้าค่อยไกลออกไปจนเงียบ เสียงมาลีสะลุต)

มาลี

(เกาะแกว เกาะแกว มันแสนไกล เราไปแล้วจะไม่กลับมา....
(มีเสียงคนพูดกันแต่ไกล เสียงพี่เท้าไหลเข้ามา)

มาลัย

พี่มาลี มันยังอยู่ที่สะพานเอง ฉันเอาเมล็ดพันธุ์ผักมาสองกะบุง เมล็ดคดไม้ก็เอา
มาตั้ง เยอะแยะแยะพ

มาลี

แหม มาลัย หอบมาทำไมมากมายอย่างนั้น มันพหรอ ? อ้าว พี่มันก็เอาอะไรมา
ตั้ง เยอะ (เสียงซมหัวเราะใส่ท้องผูกใจใครหัวเราะก็ไค)

มาลัย

ปลูกให้กินนะพี่ แล้วฉันจะไปเก็บกิน

มาลี

แต่เราคงจะไม่ได้พบกันอีกหรอก มาลัย

มาลัย

พบพี่ พอยุ่เรื่อยเรื่อยแล้ว ก็ส่งคนมาบอกฉัน ฉันจะไปเยี่ยม

มาลี

แต่พี่ไม่เชื่อว่าเราจะได้พบกันอีก เลี้ยงลูกให้กินนะ มาลัย หลานของพี่คนนั้นเรียกเขา
ว่าชวัญใจก็แล้วกัน

มาลัย

ชวัญใจ

มาลี

พี่อยากให้เขา เป็นชวัญใจของพี่

(เสียงคนคุยกัน เอะอะมาแต่ไกล อยาให้ดังมากไป ควรให้พูดทีละคน อย่าพูดพร้อม
กัน เสียงพูดไกล เขา แสดงว่าพวกที่จะไปควยกำลังจะมาถึง เรือ)

เช็ก

น้ำขึ้นแล้ว เห็นจะไคถูกษละนาพูน

พูน

เช็ก พวกเราพร้อมแล้วหรือ ชาวของ เครื่องไม้ เครื่องมือขนลง เรือหมดแล้วนะ

เช็ก

เรียบร้อย ฉันสำรวจหมดแล้ว อ้าว มาลี มารอนานไหม ?

มาลี

สักครู่ เคะละ ?

เช็ก

กำลังตามมา เอะละ ลงเรือไคแล้ว เอะ นั้น นู่น

(เสียงโศกโกลด เขามา)

มาลี

ปู่ โด ปู่ อุตสาหัสมาส่งพวกเรา

เช็ก

ปู่ให้พรพวกฉันบางซี

ปุ่นุญ

พรของปู่ไม่มีอะไรมาก ขอให้พวกเอ็งจงจำคำปู่ไว้ให้ดี ความสุขคือความสงบ
ศัตรูของความสงบ ก็คือความ โลกความหลง แขนคินใหญ่พุง เพราะคนเรายัง โลก
ยังหลง พวกเอ็ง ไปอยู่เกาะ อยาไค โลกไคหลง เป็นอันขาด ขอให้เอานะตัวเอง
เพราะตัวเองนั่นแหละ คือศัตรูที่ร้ายยิ่งกว่าคนอื่น สู้กับตัวเองให้ชนะทุก ๆ วัน
แล้ววันหนึ่ง เกาะที่เอ็งอยู่ก็จะเป็นเกาะสวรรค์

เช็ก

พวกเรา รับพรของปู่ เราจะเอาชนะตัวเอง

ทุกคน

เราจะ เอาชนะตัวเอง (พร้อมกัน)

บุญชู ไปก็เอะหลานไต่ถูกแล้ว ขอให้มีความสุข ความเจริญรุ่งเรือง ไม่ค่อยพบพวกเอ็งอีก
แล้ว แคว้นของปู่จะไปอยู่กับ เอ็งแน่นอน

เช็ก เราจะรออยู่ ทุกคนมารวมปู่เสีย
(คนตรีเบา ๆ เป็นแบคกราวน เสียงแกล้งเรือเสียงซักรอกเอาไปขึ้น เสียง
รำลาคกัน กัน พูดทีละคน ไม่เอะอะ บรรยากาศเศร้าเสียง ทุบถวานไม้
คัง เอียบ ๆ เสียงลากสะพานไม้แฉ่นเคียวที่ทอคจาก เรือไปที่หัวสะพาน)

มาลี พี่ไปละนะ มาลัย

มาลัย ขอให้มีความสุขนะจ๊ะ (สะอื้น)
(สมมุติว่าเรือแล่นห่างออกไปจากหัวสะพาน คนตรีท่าแบคกราวนเบา ๆ ที่ช่วย
ช่วยบรรยากาศ ทอเวลาสามส่วนนาที เช็กพูดกับมาลีบนเรือ)

เช็กฉันไม่ไปออกกระดิน เขาว่าจะไปวันนี้ นี่เขาไปกรุงเทพฯ คงจะกลับมาไม่ทัน
แต่ก็แล้ว กระดินไม่ควรจะไป

มาลี เช็กใจแข็งเกินไป กระดินเขาจะต้องผิดหวังมาก เช็กไม่ควรจะทำอย่างนี้

เช็ก เราไปแล้วจะไม่กลับมาอีก เราต้อง+เค็ดเค็ด เค็ดซาด มาลี มิฉะนั้นเราก็จะ
ไม่มีความสุข
(เสียงกระดินบนฝั่ง ท่างไม้โคร โพนมาก สมมุติว่าเรือแล่นห่างออกไปแล้วประ มาน
เสน เศษ)

กระดิน (เสียงโกลมาก) รอฉันก่อน พี่เช็ก รอฉันก่อน ไซ... พี่เช็ก

เช็ก (ถอนใจ) สายเสียแล้วกระดิน

มาลี คงจะกลับมาอีกบรรลควน คลาคกันนึกเคียว

กระดิน (เสียงโกลมาก) พี่เช็ก พี่เช็ก กลับมาก่อน อย่าดึงฉัน ไซ
(เสียงคอบ ๆ หายไปในความสงบ)
(ทิ้งบรรยากาศให้อยู่ในความสงบสัก ๓ - ๔ วินาที แล้วมาลีร้อง เพลง เบา ๆ
ทุกคนร้องตามเพื่อเรียกกำลังใจ)

- คนตรี -

ผู้บรรยาย จบแผนดินแห่งความฝันตอนที่สอง คณะภวดีจะได้นำตอนที่สามของ สด กรณะโรหิต
มาเสนอให้ฟังต่อไป ในวันอาทิตย์..... กรกฎาคม นี้ เวลา ๑๘.๐๐ น
ต่อไปในคอรายนามของ ผู้แสดงและเจ้าหน้าที่

- | | | | |
|---------------------|-----------|--------|--------|
| ลัดดา สารทายน | แสดง เป็น | มาลี | †: ๑๑๓ |
| | | เช็ก | †: ๑๑๓ |
| | | กระดิน | |
| อติศักดิ์ เสวตมนตรี | | บุญชู | |
| | | มาลัย | |
| | | เคช | |
| | | ขวัญ | |